

2. Andra grunden: Felaktig tillämpning av artikel 107.1 FEUF — selektivitetskriteriet ej uppfyllt

Sökanden anser att det varken *de jure* eller *de facto* är fråga om en selektiv åtgärd. Även om det antas att 22 § c ÖSG leder till en avvikelse från referenssystemet så är avvikelsen motiverad med hänsyn till logiken och systematiken i bestämmelserna om stöd till producenter av grön elektricitet.

3. Tredje grunden: Felaktig tillämpning av artikel 107.1 FEUF — maktmissbruk

Om de aktuella åtgärderna trots allt skulle anses utgöra statligt stöd omfattas de enligt sökanden av gemenskapens riktlinjer för statligt stöd till miljöskydd: den anmälda kompensationsbetalningen enligt 22 § c ÖSG är under alla förhållanden analog med reglerna om bedömning av nedsättningar av gemenskapsrättsligt reglerade energiskatter enligt kapitel 4 i riktlinjerna. Bestämmelserna om kompensationsbetalning borde således ha tillåtits på grundval av en sådan analogi. Förutom en analog tillämpning av riktlinjerna är en analogi med artikel 25 i den allmänna gruppundantagsförordningen tänkbar.

4. Fjärde grunden: Europeiska kommissionen har behandlat konkurrensmässigt jämförbara situationer olika

Enligt sökanden uppstår frågan varför konkurrensmässigt sett jämförbara situationer — här hänvisas det till likheterna mellan ÖSG och den tyska lagen om förnybar energi (*Erneuerbare-Energien-Gesetz*), särskilt med avseende på ekonomiska och konkurrensmässiga verkningar — har behandlats oppenbart olika. Detta förefaller strida mot principen om likabehandling.

Överklagande ingett den 26 maj 2011 av Europeiska kommissionen av den dom som personaldomstolen meddelade den 15 mars 2011 i mål F-120/07, Strack mot kommissionen

(Mål T-268/11)

(2011/C 232/56)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: J. Currall och B. Eggers)

Övrig part i målet: Guido Strack (Köln, Tyskland)

Yrkanden

Klaganden yrkar att tribunalen ska

- upphäva personaldomstolens dom av den 15 mars 2011 i mål F-120/07, Strack mot kommissionen, och
- förplikta parterna att bära sina rättegångskostnader i första instans och inom ramen för detta överklagande.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande åberopar klaganden tre grunder.

1. Första grunden: Åsidosättande av unionsrätten vid tolkningen av artikel 4 i bilaga V till tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen.

Personaldomstolen har för det första i strid med unionsrätten och fast rättspraxis tolkat artikel 4 i bilaga V till tjänsteföreskrifterna som att denna bestämmelse inte reglerar överföring av semesterdagar vid längre sjukdom.

2. Andra grunden: Åsidosättande av unionsrätten genom att tillämpningsområdet för och rättsverkan av artikel 1e.2 i tjänsteföreskrifterna.

För det andra har personaldomstolen även tolkat artikel 1e.2 i tjänsteföreskrifterna som en allmän skyldighet för institutionerna att beträffande förläggningen de anställdas arbetstid uppfylla åtminstone standarden i de riktlinjer som utfärdats med stöd av artikel 153 FEUF. Artikel 1e.2, som infördes vid ändringen av tjänsteföreskrifterna år 2004, syftar dock bara till att åtgärda en lucka beträffande de tekniska föreskrifter och skydd för de anställdas hälsa och säkerhet (exempelvis brandskydd, farliga ämnen, ventilering och ergonomi) som saknas i tjänsteföreskrifterna. Tjänsteföreskrifterna medger numera att man tillämpar de tekniska minimikraven i riktlinjerna respektive motsvarande införlivade bestämmelserna i nationell rätt. Bestämmelsen kan och ska dock inte avse villkoren för överföring av semesterdagar och kompensation som icke utnyttjad ledighet, som i slutändan regleras av unionslagstiftaren. Sätillvida som personaldomstolen nådde denna slutsats, har den åsidosatt inte bara gällande bestämmelser och domstolens praxis utan även rättssäkerhetsprincipen.

3. Tredje grunden: Fel i förfarandet

För det tredje har personaldomstolen åsidosatt förfarandebestämmelserna, genom att ex officio som första grund pröva ett åsidosättande av artikel 1e.2 i tjänsteföreskrifterna och de facto satt åt sidan en bestämmelse i tjänsteföreskrifterna utan att ha tagit upp någon invändning om rättsstridighet och gett rådet och Europaparlamentet möjlighet att bestrida detta.